

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 408

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 5 iulie 2013

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
220.	—	—	—
220.	—	—	—
649.	—	—	—
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 215 din 9 mai 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (2), art. 45 ¹ alin. (4) și ale art. 46 alin. (1), (5) și (14) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, astfel cum au fost modificate și completate prin Legea nr. 36/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2009 pentru modificarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii	2-3	urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unei contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății	6-10
Decizia nr. 249 din 21 mai 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de	3	Decizia nr. 250 din 21 mai 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) lit. b), art. 7 și art. 8 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România	11-12
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
	4-6	Decizia nr. 289 din 23 mai 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 alin. (1)—(3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	13-14
		Decizia nr. 294 din 23 mai 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 alin. 2 din Codul de procedură penală	14-15
		3.980. — Ordin al ministrului educației naționale pentru modificarea art. 1 din Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.389/2012 privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița „Butterfly” din localitatea Voluntari	16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru modificarea și completarea Legii nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local****Parlamentul României adoptă prezenta lege.**

Art. I. — Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 20 decembrie 2010, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — Prezenta lege stabilește cadrul juridic pentru luarea măsurilor necesare executării: lucrărilor de construcție, reabilitare și modernizare a drumurilor de interes național, județean și local, lucrărilor de construcție, reabilitare și extindere a infrastructurii feroviare publice, lucrărilor necesare dezvoltării rețelei de transport cu metroul și de modernizare a rețelei existente, lucrărilor de dezvoltare a infrastructurii aeroportuare, precum și a infrastructurii de transport naval, lucrărilor din domeniul gospodăririi apelor, respectiv construcțiile hidrotehnice și lucrările anexe, acumulările de apă permanente și nepermanente, cantoanele de exploatare, digurile de apărare împotriva inundațiilor, construcțiile și instalațiile hidrometrice, instalațiile de determinare automată a calității apei, lucrările de amenajare, regularizare sau consolidare a albiilor, canalelor și derivațiilor hidrotehnice, stațiile de pompare, precum și altor construcții hidrotehnice realizate pe ape, lucrări de renaturare, reabilitare zone umede și de asigurare a conectivității laterale, lucrărilor de construcție, reabilitare, modernizare și dezvoltare a stațiunilor turistice de interes național, lucrărilor de construcție, reabilitare, modernizare, dezvoltare și ecologizare a zonei litorale a Mării Negre, lucrărilor de amenajare, dezvoltare sau reabilitare a pârtiilor de schi, cu instalațiile de transport pe cablu aferente, cu lucrările de amenajare, instalațiile și echipamentele de producere a zăpezii și gheții artificiale și de întreținere a pârtiilor, instalațiile pentru iluminatul pârtiilor de schi și alte echipamente necesare dezvoltării domeniului schiului, amenajarea, dezvoltarea sau reabilitarea pârtiilor destinate practicării celorlalte sporturi de iarnă — biatlon, bob, sanie, sărituri de la trambulină —, a patinoarelor și echiparea cu instalații și echipamente corespunzătoare, cuprinse în Programul național de dezvoltare a turismului «Schi în România», aprobat prin Legea nr. 526/2003, cu modificările și completările ulterioare, lucrărilor de interes național pentru realizarea, dezvoltarea producerii, transportului și distribuției de energie electrică, transportului și distribuției de gaze naturale, de extracție a gazelor naturale, lucrărilor de dezvoltare, modernizare și reabilitare a Sistemului național de transport al țițeiului, gazolinei, etanului, condensatului și gazelor naturale și lucrărilor miniere de interes național pentru exploatarea

zăcămintelor de lignit, care se execută în baza unei licențe de exploatare, lucrărilor pentru realizarea Sistemului național al perdelelor forestiere de protecție, precum și pentru împădurirea terenurilor degradate, precum și, în situația în care nu există o altă soluție tehnică, lucrărilor de interes public de construcție, reabilitare și modernizare a infrastructurii de alimentare cu apă, a infrastructurii de apă uzată și lucrărilor de construcție, reabilitare și modernizare a stațiilor de epurare.”

2. La articolul 2 alineatul (1), litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) lucrările de interes național pentru realizarea, dezvoltarea producerii, transportului și distribuției de energie electrică, transport și distribuție de gaze naturale, a extracției de gaze naturale, lucrările de dezvoltare, modernizare și reabilitare a Sistemului național de transport al țițeiului, gazolinei, etanului, condensatului;”

3. La articolul 2 alineatul (3), litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) Ministerul Economiei, prin operatorii economici producători de energie electrică, care funcționează sub autoritatea sa, pentru lucrările de producere a energiei electrice și pentru lucrările miniere de interes național pentru exploatarea zăcămintelor de lignit, care se execută în baza unei licențe de exploatare, prin Societatea Comercială de Distribuție și Furnizare a Energiei Electrice «Electrica» — S.A. București pentru lucrările de interes național de distribuție a energiei electrice, prin Societatea Națională de Gaze Naturale «Romgaz» — S.A. Mediaș pentru extracția gazelor naturale și prin Societatea Comercială «Conpet» — S.A. Ploiești pentru lucrările de dezvoltare, modernizare și reabilitare a Sistemului național de transport al țițeiului, gazolinei, etanului și condensatului, precum și prin societățile de proiect care au acționari companii/societăți naționale/societăți comerciale cu capital majoritar de stat;”

4. La articolul 2 alineatul (3), după litera d) se introduc două noi litere, literele d¹) și d²), cu următorul cuprins:

„d¹) Ministerul Finanțelor Publice, prin Compania Națională de Transport al Energiei Electrice «Transelectrica» — S.A. București pentru lucrările de interes național de dezvoltare a transportului de energie electrică, și prin Societatea Națională de Transport Gaze Naturale «Transgaz» — S.A. Mediaș pentru lucrările de interes național de dezvoltare, modernizare, reabilitare a sistemului național de transport al gazelor naturale;

d²) Agenția Națională pentru Resurse Minerale, pentru lucrările de dezvoltare și modernizare a sistemului național de transport al gazelor naturale;”

5. La articolul 25, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Proiectele cuprinse în programul Ministerului Transporturilor, Departamentului pentru proiecte de infrastructură și investiții străine, Ministerului Mediului și Schimbărilor Climatice, Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, Ministerului Economiei, Ministerului Finanțelor Publice și Agenției Naționale pentru Resurse Minerale sau în cele ale autorităților administrației publice județene și locale, privind dezvoltarea de obiective de interes național, respectiv de interes județean și local, sunt scutite de taxele către Inspectoratul de Stat în Construcții prevăzute de Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, cu modificările ulterioare, și de Legea nr. 50/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

6. Articolul 33 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 33. — Ministerul Transporturilor, Departamentul pentru proiecte de infrastructură și investiții străine, Ministerul Mediului

și Schimbărilor Climatice, Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, Ministerul Economiei, Ministerul Finanțelor Publice și Agenția Națională pentru Resurse Minerale vor elabora normele metodologice de punere în aplicare a prezentei legi, care vor fi aprobate prin hotărâre a Guvernului, cu avizul Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară.”

Art. II. — La data intrării în vigoare a prezentei legi, Legea nr. 210/2010 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de rețele de transport și distribuție a energiei electrice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 773 din 18 noiembrie 2010, se abrogă.

Art. III. — Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 20 decembrie 2010, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
GEORGE-CRIN LAURENȚIU ANTONESCU

București, 5 iulie 2013.

Nr. 220.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

**privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea
Legii nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de
utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes
național, județean și local**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 4 iulie 2013.

Nr. 649.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 215**

din 9 mai 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (2), art. 45¹ alin. (4) și ale art. 46 alin. (1), (5) și (14) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, astfel cum au fost modificate și completate prin Legea nr. 36/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2009 pentru modificarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (2), art. 45¹ alin. (4) și ale art. 46 alin. (1), (5) și (14) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Magda Elena Demele în Dosarul nr. 2.545/2/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 1.404D/2012 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care, invocând prevederile art. 29 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992, solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 octombrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 2.545/2/2010, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (2), art. 45¹ alin. (4) și ale art. 46 alin. (1), (5) și (14) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii**, excepție ridicată de Magda Elena Demele într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs formulat împotriva sentinței civile prin care a fost respinsă ca inadmisibilă acțiunea în contencios administrativ formulată de aceasta privind anularea hotărârii prin care Consiliul Superior al Magistraturii a respins plângerea sa referitoare la sesizarea unor abateri disciplinare ale unor judecători.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, următoarele argumente:

Dispozițiile art. 45 alin. (2) din Legea nr. 317/2004, în redactarea criticată, limitează sfera subiectelor de drept ce pot sesiza Comisia de disciplină în legătură cu abaterile disciplinare ale judecătorilor, fiind enumerate, în acest sens, numai Inspekția

judiciară sau, din oficiu, Comisia de disciplină. Comparativ cu forma din 2005 a legii examinate, aceste prevederi elimină posibilitatea justițiabilului de a se adresa direct Comisiei de disciplină, ceea ce contravine dispozițiilor art. 21, 52, 124 și 125 din Constituție.

Prevederile art. 45¹ alin. (4) prevăd posibilitatea clasării plângerii de către inspectorul judiciar, în cazul în care constată că nu există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare, fără a fi reglementată posibilitatea contestării în instanță a acestei soluții. Persoanei interesate îi sunt, astfel, încălcate drepturile prevăzute de art. 21, 52, 124 și 125 din Legea fundamentală.

Termenul „poate” din cuprinsul art. 46 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 deschide posibilitatea pentru Comisia de disciplină de a clasa plângerea, de a dispune efectuarea cercetării disciplinare, sau de a nu face nimic. De aceea, acest termen ar trebui înlocuit, în opinia autoarei excepției, cu cuvântul „va”, pentru a fi evitată astfel încălcarea art. 61 alin. (1) din Constituție. În caz contrar, rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării ar fi nesocotit prin aceea că s-ar produce o abatere de la intenția legiuitorului, o extindere a legii, în sensul de a permite Comisiei de disciplină să nu facă nimic, când, de fapt, ar trebui să opteze pentru una dintre cele două soluții existente.

Autoarea excepției mai apreciază că dispozițiile art. 46 alin. (5) și (14) permit eludarea sancționării disciplinare, prin aceea că nu este precizat faptul că pe perioada suspendării cercetării disciplinare a magistratului se întrerupe și cursul prescripției de un an, respectiv al decăderii de 2 ani, în care se exercită acțiunea disciplinară. De aceea, din cuprinsul textelor de lege criticate ar trebui eliminate unele formulări care permit, în favoarea magistratului și a Comisiei de disciplină, prescrierea dreptului la acțiune, și înlocuite cu altele, care ar asigura efectuarea grabnică a cercetării disciplinare, prin reglementarea obligației Comisiei de disciplină de a sesiza, într-un termen dat de la primirea sesizării, secțiile corespunzătoare ale Consiliului Superior al Magistraturii (de exemplu, pasajul „poate fi exercitată în termenul de prescripție de cel mult un an” să fie înlocuit cu „trebuie exercitată în termen de un an”).

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 45 alin. (2), art. 45¹ alin. (4) și ale art. 46 alin. (1), (5) și (14) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii sunt constituționale.

Acestea, reglementând norme de procedură referitoare la sesizarea comisiilor de disciplină ale Consiliului Superior al Magistraturii și la exercitarea acțiunii disciplinare, nu îngăduiesc accesul liber la justiție al persoanei față de care s-a declanșat acțiunea disciplinară, aceasta având, potrivit art. 49 din aceeași lege, dreptul de a ataca cu recurs hotărârile secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii.

Totodată, textele de lege criticate nu instituie nicio discriminare între destinatarii normei juridice, aplicându-se în mod egal tuturor celor aflați în ipoteza descrisă de aceasta, fiind, prin urmare, în concordanță cu principiul consacrat de art. 16 din Constituție.

Se mai apreciază că prevederea potrivit căreia sesizarea comisiilor de disciplină poate fi făcută doar de Inspekția judiciară sau din oficiu reprezintă expresia textului art. 134 alin. (2) din Constituție, conform căruia Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor, potrivit procedurii stabilite prin legea sa organică. În fapt, mai opinează Avocatul Poporului, autoarea excepției nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, susținerile acesteia vizând, în special, nemulțumirea sa față de activitatea Inspekției judiciare din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare și motivării autoarei excepției, prevederile art. 45 alin. (2), art. 45¹ alin. (4) și ale art. 46 alin. (1), (5) și (14) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, în redactarea de la momentul invocării excepției, respectiv 17 mai 2012. Legea nr. 317/2004 a fost ulterior modificată prin Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012 și, în temeiul art. 80 din aceasta, a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 628 din 1 septembrie 2012, textele de lege având o nouă numerotare, astfel că, în prezent, dispozițiile de lege criticate inițial nu mai corespund, ca formă și conținut, cu cele actuale. Prin urmare, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, invocată de autoarea excepției, Curtea va examina prevederile art. 45 alin. (2), art. 45¹ alin. (4) și ale art. 46 alin. (1), (5) și (14) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, în forma republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, astfel cum au fost modificate și completate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2009 pentru modificarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 439 din 26 iunie 2009, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 36/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 24 martie 2011. Aceste dispoziții au următorul conținut:

— Art. 45 alin. (2): „(2) *Comisiile de disciplină pot fi sesizate de Inspekția judiciară sau se pot sesiza din oficiu în legătură cu abaterile disciplinare ale judecătorilor și procurorilor.*”

— Art. 45¹ alin. (4): „(4) *Dacă în urma efectuării verificărilor prealabile se constată că nu există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare, rezultatul se comunică direct persoanei care a formulat sesizarea și persoanei vizate de sesizare.*”

— Art. 46 alin. (1), (5) și (14): „(1) *În termen de maximum 10 zile de la data sesizării, comisia de disciplină corespunzătoare poate dispune clasarea sau, după caz, efectuarea cercetării disciplinare. (...)*

(5) *Cercetarea disciplinară se suspendă atunci când împotriva judecătorului sau procurorului cercetat s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale pentru aceeași faptă. (...)*

(14) *Acțiunea disciplinară poate fi exercitată în termenul de prescripție de cel mult un an de la data la care fapta a fost cunoscută de Consiliul Superior al Magistraturii, dar nu mai târziu de 2 ani de la data săvârșirii faptei.*”

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin normelor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 52 — *Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică*, art. 61 alin. (1) potrivit căruia Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării, art. 124 — *Înfăptuirea justiției* și ale art. 125 — *Statutul judecătorilor*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este inadmisibilă, având în vedere următoarele considerente:

Criticile de neconstituționalitate formulate de autoarea excepției nu susțin un real raport contradictoriu între dispozițiile legale atacate și normele fundamentale invocate. Astfel, autoarea excepției este nemulțumită, în esență, de faptul că, potrivit textelor de lege atacate, nu se poate adresa direct Comisiei de disciplină a Consiliului Superior al Magistraturii, iar acțiunea sa formulată împotriva actului primit de la acest organ a fost respinsă, ca inadmisibilă, de către instanța de judecată competentă.

Din analiza motivelor de neconstituționalitate prezentate în susținerea excepției, Curtea constată că autoarea acesteia vizează, în realitate, modalitatea de redactare a textelor legale criticate, pe care le consideră lacunare sau neadecvat reglementate, sugerând chiar anumite formule sau termeni de legiferare care să acopere, în opinia sa, neajunsurile sesizate. De pildă, în privința dispozițiilor art. 46 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, potrivit căroră „*în termen de maximum 10 zile de la data sesizării, comisia de disciplină corespunzătoare poate dispune clasarea sau, după caz, efectuarea cercetării disciplinare*”, susține că ar fi indicată înlocuirea formulei „*poate dispune*” cu „*va dispune*”. În mod similar, apreciază că prerogativa exercitării acțiunii disciplinare în termenul de prescripție de cel mult un an, prevăzută de art. 46 alin. (14), ar trebui înlocuită cu obligația exercitării acesteia în termen de un an. În același context, autoarea excepției compară forma în care critică textele de lege cu o formă legislativă anterioară, pe care o consideră ca fiind corespunzătoare exigențelor constituționale pretins încălcate.

Totodată, Curtea constată că modificările legislative pe care autoarea excepției le avansează vizează aspecte ce țin de atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii în domeniul răspunderii disciplinare a magistraților, atribuții exercitate prin intermediul Inspekției judiciare și al comisiilor de disciplină ale Consiliului Superior al Magistraturii, în conformitate cu anumite norme de procedură.

Curtea Constituțională nu poate analiza critici de neconstituționalitate ce urmăresc, în realitate, modificări legislative ale textelor legale în vigoare și care conțin propuneri de *lege ferenda*, deoarece controlul de constituționalitate semnifică verificarea conformității dispozițiilor legale criticate cu normele și principiile fundamentale invocate, în limita unor critici ce vizează evidențierea unui raport de contrariedade dintre acestea, și nu modificarea sau completarea textelor legale atacate în funcție de aprecierea subiectivă a autorului excepției.

A converti, în cazul de față, susținerile autoarei excepției în veritabile critici de neconstituționalitate și a proceda la examinarea textelor de lege vizate excedează competența Curții și ar echivala, totodată, cu încălcarea prevederilor art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „*Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării*”, precum și a atribuției exclusive a instanțelor judecătorești de a asigura, în procesul de înfăptuire a justiției, interpretarea și aplicarea legislației incidente.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 alin. (2), art. 45¹ alin. (4) și ale art. 46 alin. (1), (5) și (14) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, astfel cum au fost modificate și completate prin Legea nr. 36/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2009 pentru modificarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Magda Elena Demele în Dosarul nr. 2.545/2/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 mai 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 249

din 21 mai 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unei contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochînțu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unei contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, excepție ridicată de Societatea Comercială „Labormed Pharma” — S.A., cu sediul în București, în Dosarul nr. 6.925/2/2012 al Curții de Apel București — Secția

a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 121D/2013.

La apelul nominal se prezintă, pentru autoarea excepției de neconstituționalitate, avocații Valeriu Stoica și Bogdan Dragoș, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, și, pentru partea Casa Națională de Asigurări de Sănătate, consilierii juridici Anca Raiciu și Nicolae Constantin Robert, cu delegație depusă la dosar.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentanților părților. Reprezentantul autoarei excepției de neconstituționalitate, avocat Valeriu Stoica, solicită restrângerea obiectului excepției de neconstituționalitate, arătând că renunță la „elementul” care vizează includerea taxei pe valoarea adăugată în baza de calcul a taxei clawback, respectiv sintagma finală din cuprinsul art. 3¹ alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011, având în vedere faptul că excepția a fost ridicată înainte de pronunțarea Deciziei Curții Constituționale nr. 39 din 5 februarie 2013, prin

care Curtea a constatat că sintagma „care include și taxa pe valoarea adăugată” este neconstituțională.

Susține că determinarea sferei subiecților obligați la plata taxei clawback prin art. 1 din ordonanța criticată introduce o discriminare între deținătorii de autorizații de punere pe piață și ceilalți „agenți economici” care contribuie și ei la producerea deficitului la bugetul de compensare a medicamentelor, dar care, spre deosebire de deținătorii de autorizații de punere pe piață, nu sunt obligați să plătească taxa de clawback pentru a-l acoperi, ceea ce este contrar art. 16 din Constituție.

De asemenea, arată că discriminarea nu vizează includerea taxei pe valoarea adăugată în formula de calcul, ci elementul de noutate în susținerea excepției de neconstituționalitate îl constituie „discriminarea pe verticală”, realizată între deținătorii autorizațiilor de punere pe piață, care sunt singurii obligați să acopere deficitul fondului de compensare a medicamentelor prin taxa clawback, și restul „agenților economici” implicați în comercializarea medicamentelor, distribuitori, farmacii, spitale private, aspecte ce nu au mai fost analizate de instanța de contencios constituțional.

În acest sens, menționează jurisprudența Curții Constituționale în materie, invocând, totodată, obligativitatea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului inclusiv pentru instanța de contencios constituțional.

În continuare expune pe larg aspectele invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost motivată în fața instanței de judecată. În final, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate și depune concluzii scrise.

Pentru lămurirea unor aspecte, doamna judecator Iulia Antoanella Motoc adresează o întrebare reprezentanților autoarei excepției referitoare la afirmația potrivit căreia jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului este obligatorie inclusiv pentru instanța de contencios constituțional.

Avocatul Valeriu Stoica arată că, potrivit art. 20 din Constituția României, dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte. Or, într-o atare situație, când se vorbește de Convenție, se are în vedere și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care face „bloc comun cu Convenția”. Astfel, prevederile criticate ar trebuie să fie în acord atât cu Constituția, respectiv „blocul de constituționalitate”, care include atât Constituția, cât și Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Reprezentantul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate arată că modalitatea de stabilire a contribuției clawback a mai făcut obiectul excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

De asemenea, arată că, potrivit prevederilor constituționale ale art. 34, dreptul la ocrotirea sănătății este garantat, statul fiind obligat să ia măsuri pentru asigurarea sănătății publice. Or, prin introducerea acestei noi surse de contribuții, care se constituie venit la bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate s-a urmărit tocmai asigurarea unui acces neîntrerupt al populației la medicamente.

În continuare arată că dispozițiile criticate impun în mod nediferențiat tuturor contribuabililor vizați de acestea obligația de a plăti această taxă. Totodată, explică modul de calcul al acestei contribuții potrivit normelor legale în vigoare, arătând că prețul de distribuție al medicamentelor este însă limitat. Astfel, din coroborarea prevederilor legale în materie reiese că între deținătorii de autorizații de punere pe piață a medicamentelor și distribuitori nu există identitate de cauză, deoarece, pe de o parte, prețul de producător este propus de deținătorul de autorizație de punere pe piață (APP) sau de reprezentant, fără ca acesta să depășească cel mai mic preț ori să fie cel mult egal cu cel mai mic preț al aceluiași medicament din țările menționate

în Normele privind modul de calcul al prețurilor la medicamentele de uz uman, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății nr. 75/2009. Pe de altă parte, prețul de distribuție al medicamentelor este limitat, potrivit art. 20 din Normele privind modul de calcul al prețurilor la medicamentele de uz uman, aprobate prin ordinul menționat anterior, la maximum 35 de lei, adaos ce include toate cheltuielile de distribuție.

În final, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, întrucât nu sunt încălcate prevederile constituționale invocate în susținerea acesteia.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, sens în care arată că dispozițiile criticate ridică o problemă de constituționalitate din perspectiva art. 16 din Constituție, prin omisiunea de a trata în mod egal situații juridice care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite.

În ceea ce privește celelalte critici, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, sens în care apreciază că sunt valabile considerentele reținute de Curtea Constituțională în jurisprudența sa în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 ianuarie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 6.925/2/2012, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unei contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Labormed Pharma” — S.A., cu sediul în București, într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de anulare a unei notificări comunicate în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, următoarele:

1. Din prevederile criticate rezultă că taxa de clawback se datorează pentru consumul total de medicamente, generat atât de consumul de medicamente cuprinse în programele naționale de sănătate, cât și cel care nu formează obiectul unor astfel de programe.

Totodată, din ansamblul reglementărilor în materie rezultă că nu toți producătorii de medicamente ori deținătorii de autorizații de punere pe piață participă automat la aceste programe naționale de sănătate. În consecință, în mod firesc, producătorii ori titularii de autorizație care nu participă la aceste programe naționale nu generează consum de medicamente aferent acestor programe.

Dispozițiile art. 1 și 31 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 impun în mod nediferențiat tuturor contribuabililor vizați de acest act normativ — deținătorii de autorizații de punere pe piață, respectiv reprezentanții legali ai acestora — obligația de a plăti o taxă calculată asupra unei valori — consumul total de medicamente — care include între altele și consumul de medicamente din cadrul unor programe naționale la care respectivii contribuabili nu participă în nicio modalitate, ceea ce contravine art. 16 alin. (1) din Constituție, precum și principiului justei așezări a sarcinilor fiscale.

Or, astfel cum s-a stabilit cu valoare de principiu în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și în cea a Curții Constituționale, există o discriminare sancționabilă juridic în ipoteza în care situații similare sau comparabile primesc un tratament diferit, fără ca această diferență de tratament să fie justificată obiectiv și rezonabil prin existența unui scop legitim ori dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite.

2. Din cuprinsul prevederilor art. 31 din ordonanța de urgență criticată rezultă că baza de calcul al contribuției datorate în temeiul acestui act normativ cuprinde și valoarea consumului de medicamente comercializate de un anumit contribuabil, suportată din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate și din bugetul Ministerului Sănătății.

În speță, în cazul medicamentelor care se comercializează pe bază de prescripție medicală, plătitorii taxei clawback suportă o sarcină fiscală care nu reprezintă doar o consecință a beneficiilor pe care ei înșiși le obțin din comercializarea medicamentelor compensate, ci și o consecință a beneficiilor obținute de distribuitorii și de farmaciile care se interpun în circuitul comercial al acestor medicamente. Or, această împrejurare este contrară principiului justei așezări a sarcinilor fiscale instituit de art. 56 alin. (2) din Constituție, care trebuie interpretat în sensul că un contribuabil poate fi obligat să suporte numai sarcini fiscale aferente propriei activități ori unor beneficii proprii.

De asemenea, se susține că prin intermediul taxei instituite de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 se ajunge la suprataxarea unei valori care are deja statut de sumă colectată cu titlu de taxă pe valoarea adăugată, percepută în considerarea succesiunii de operațiuni comerciale care are ca finalitate punerea medicamentelor la dispoziția efectivă a consumatorului, ceea ce este contrar principiilor constituționale aplicabile în materia obligațiilor fiscale ale contribuabililor, statuate deja în jurisprudența Curții Constituționale, potrivit cărora fiscalitatea trebuie să fie nu numai legală, ci și proporțională, echitabilă, rezonabilă.

3. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 este contrară dispozițiilor constituționale privind delegarea legislativă, deoarece, în cazul de față, situația extraordinară și urgența sunt doar proclamate în preambulul ordonanței de urgență, fără a fi motivate și fără a fi precizat vreun element cuantificabil, obiectiv, prin care să se demonstreze felul în care ar fi perturbată funcționarea sistemului de sănătate prin neemiterea acestei ordonanțe, neprecizându-se nici de ce o asemenea reglementare este urgentă și nu poate fi amânată.

Totodată, se arată că, prin obiectul de reglementare, ordonanța de urgență criticată afectează „regimul juridic al îndatoririlor constituționale”, respectiv al așezării juste a sarcinilor fiscale.

4. Se mai susține că sunt încălcate prevederile constituționale referitoare la dreptul de proprietate și privind dreptul la ocrotirea sănătății, sens în care arată că obligația de plată a contribuției stabilite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011, respectiv „așa numita taxă de clawback”, reprezintă o ingerință în dreptul la respectarea bunurilor în sensul art. 1 paragraful 2 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, or orice ingerință în dreptul la respectarea bunurilor trebuie să fie legală, să urmărească un scop legitim și să fie proporțională cu scopul urmărit.

Cadrul legislativ a avut carențe încă de la începutul instituirii acestei taxe, respectiv incoerența autorităților sau comunicarea defectuoasă a informațiilor referitoare la cuantumul acestei taxe de către Casa Națională de Asigurări de Sănătate către plătitorii taxei de clawback.

Or, prin reglementarea care impune o sarcină disproporționată, statul provoacă sau impune retragerea medicamentelor din listele de compensare sau retragerea unor producători de pe piață, încălcându-se și dreptul la ocrotirea sănătății.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate ridicate, arată următoarele:

— în ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (4) și (6), consideră că aceasta este neîntemeiată, întrucât intervenția legislativă sub forma adoptării unei ordonanțe de urgență este justificată, fiind determinată de necesitatea satisfacerii unui interes public, constând în asigurarea accesului neîntrerupt al populației la medicamente, neadoptarea unor măsuri în procedură de urgență fiind de natură să conducă la imposibilitatea desfășurării corespunzătoare a activităților din domeniul sanitar;

— în ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la art. 16 alin. (1) din Constituție, aceasta este întemeiată, având în vedere că, așa cum reiese din mecanismul de calcul al contribuției instituite de dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011, procentul de contribuție datorat este identic pentru toți contribuabilii, deși aceștia se regăsesc în situații diferite. Astfel, deși nu toți producătorii de medicamente ori deținătorii de autorizații de punere pe piață participă automat la programele naționale de sănătate și, pe cale de consecință, nu generează consum de medicamente aferent acestor programe, art. 1 și 3 din actul normativ criticat impun în mod nediferențiat tuturor contribuabililor vizați de acesta obligația de a plăti o taxă calculată asupra unei valori care include și consumul de medicamente din cadrul unor programe naționale în care respectivii contribuabili nu participă în nicio modalitate. În aceste condiții, se apreciază că prin instituirea unui tratament identic pentru toți destinatarii săi, chiar dacă aceștia se află în situații diferite, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 este discriminatorie;

— referitor la pretinsa încălcare a prevederilor art. 56 alin. (2) din Constituție, apreciază că se susține argumentul autoarei excepției de neconstituționalitate, în sensul că taxa de clawback se constituie într-o taxă aplicabilă, printre altele, asupra unei alte taxe, și anume asupra taxei pe valoarea adăugată. Din interpretarea sistematică a prevederilor actului criticat rezultă că taxa de clawback urmează a se aplica unei valori a consumului de medicamente dintr-o anumită perioadă de referință, valoare în a cărei structură intră și taxa pe valoarea adăugată, percepută în succesiuni de operațiuni comerciale finalizate prin punerea la dispoziția consumatorilor a medicamentelor, ceea ce contravine principiului justei așezări a sarcinilor fiscale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Guvernului, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unei contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 680 din 26 septembrie 2011.

În ceea ce privește solicitarea reprezentantului autoarei excepției de neconstituționalitate de renunțare la controlul de constituționalitate asupra unei prevederi ce formează obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate, respectiv a sintagmei „care include și taxa pe valoarea adăugată”, care a fost declarată neconstituțională, Curtea reține că urmează a se pronunța asupra excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost reținută în încheierea de sesizare.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) care dispun că „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”, ale art. 34 privind dreptul la ocrotirea sănătății, ale art. 44 alin. (1) și (2) referitoare la ocrotirea și garantarea dreptului de proprietate, ale art. 56 alin. (2) potrivit cărora „Sistemul legal de impuneri trebuie să asigure așezarea justă a sarcinilor fiscale” și ale art. 115 alin. (4) și (6) privind regimul ordonanțelor de urgență. De asemenea, sunt menționate dispozițiile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind interzicerea discriminării, precum și ale art. 1 paragraful 2 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenție, referitor la protecția proprietății.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Asupra dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unei contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, în temeiul cărora au fost emise notificările în prezenta cauză, instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat, raportat la critici și prevederi constituționale similare, formulate chiar de autoarea prezentei excepții de neconstituționalitate, sens în care este Decizia nr. 1.007 din 27 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 21 decembrie 2012, prin care Curtea a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate.

De asemenea, prin Decizia nr. 39 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 100 din 20 februarie 2013, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că sintagma „care include și taxa pe valoarea adăugată” din cuprinsul art. 31 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011, astfel cum a fost completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2011 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniile sănătății și protecției sociale, este neconstituțională.

Totodată, Curtea observă că asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unei contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, în forma sa inițială, s-a mai pronunțat, respingând, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate, sens în care este Decizia nr. 52 din 12 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 167 din 28 martie 2013.

II. Chiar dacă soluția pronunțată în Decizia nr. 1.007 din 27 noiembrie 2012 a fost una de respingere ca inadmisibilă, pentru a ajunge la această soluție, Curtea a întreprins o analiză minuțioasă a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 în ansamblul său, precum și asupra textelor contestate efectiv, respectiv art. 1 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 în forma sa nemodificată, reținând în esență următoarele:

1. Subiecții obligați la plata taxei de clawback sunt circumscriși în sfera deținătorilor de autorizații de punere pe piață a medicamentelor, care pot fi atât producătorii de medicamente (români sau străini), cât și comercianții de medicamente (români sau străini), **dar numai pentru medicamentele comercializate care se plătesc din Fondul**

național unic de asigurări sociale de sănătate și din bugetul Ministerului Sănătății, potrivit art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011, neavând relevanță dacă medicamentele comercializate sunt incluse în programele naționale de sănătate ori folosite în tratamentul ambulatoriu prin farmaciile cu circuit deschis, potrivit art. 1 din ordonanța de urgență.

2. În ceea ce privește individualizarea concretă a medicamentelor comercializate pentru care se datorează taxa, Curtea a reținut, potrivit art. 4 alin. (1) și (2) din ordonanța de urgență, că acestea figurează în lista pe care deținătorii de autorizații de punere pe piață sunt obligați să o depună la Casa Națională de Asigurări de Sănătate în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prevederilor ordonanței de urgență.

3. În ce privește întinderea și modul de calcul al taxei, Curtea a reținut că aceasta este datorată trimestrial și se raportează la consumul de medicamente comercializate aferent vânzării fiecărui plătitor prin aplicarea unui procent „p” asupra acestora, potrivit art. 3 din ordonanța de urgență.

4. Având în vedere cele arătate, Curtea a constatat că excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 și, în mod special, ale art. 1 și 3 criticate în speța respectivă, viza probleme ce țin de modul de interpretare și aplicare a legii la cauzele deduse judecării, aspect ce excedează competenței instanței de contencios constituțional, iar excepția de neconstituționalitate a fost respinsă ca inadmisibilă.

5. Dispozițiile art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011, în forma sa inițială, aplicabile în anul 2011, nu prevedeau *expressis verbis* că în baza de calcul asupra căreia se aplică procentul „p” se include și taxa pe valoarea adăugată, însă, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2011 ce completează Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011, respectiv prin introducerea art. 31, s-a prevăzut în mod expres că formula de calcul include și taxa pe valoarea adăugată.

Prin urmare, în cazul notificărilor transmise de Casa Națională de Asigurări de Sănătate întemeiate pe dispozițiile art. 3, și nu pe art. 31 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011, numai instanțele de judecată aveau competența legală să facă interpretarea și aplicarea legii și să stabilească în ce măsură, potrivit dispozițiilor art. 3 din ordonanța de urgență, procentul „p” urmează a fi aplicat și asupra taxei pe valoarea adăugată.

III. Ulterior, prin Decizia nr. 39 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 100 din 20 februarie 2013, Curtea, fiind sesizată cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31, a declarat neconstituțională sintagma „care include și taxa pe valoarea adăugată”, chiar dacă prin art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 17/2012 privind reglementarea unor măsuri fiscal bugetare, anterioară pronunțării acestei decizii, s-a prevăzut cu claritate că procentul „p” nu se mai aplică și asupra taxei pe valoarea adăugată.

În această situație, analizând evoluția prevederilor legale ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011, se constată că inițial nu era prevăzut că procentul „p” se aplică și asupra taxei pe valoarea adăugată; ulterior prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2011 s-a prevăzut că „*începând cu trimestrul I al anului 2012 contribuția trimestrială [...] se calculează astfel: [...]*”, iar „*prin valoarea vânzării (...) se înțelege valoarea medicamentelor suportate, potrivit legii, din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate și din bugetul Ministerului Sănătății, care include și taxa pe valoarea adăugată*”, pentru ca apoi, potrivit ultimei completări apărute prin Ordonanța Guvernului nr. 17/2012, să fie clarificată această problemă, în sensul că în valoarea vânzării asupra căreia se aplică procentul „p” nu se include și taxa pe valoarea adăugată, respectiv că „*începând cu trimestrul IV 2012, calculul contribuției*

trimestriale se realizează potrivit formulei prevăzute la art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 (...), unde CTt și BA t nu includ taxa pe valoarea adăugată (...)”.

În tot acest interval, instanțele de judecată erau chemate să facă aplicarea prevederilor legale potrivit principiului *tempus regit actum*.

Cum, potrivit jurisprudenței sale constante, forța obligatorie ce însoțește dispozitivul se aplică și considerentelor deciziilor Curții Constituționale, instanțele judecătorești urmează să aplice prevederile legale potrivit deciziilor Curții Constituționale, în sensul că baza de calcul al taxei clawback nu conține și taxa pe valoarea adăugată.

IV. Distinct de cele constatate în jurisprudența anterioară a instanței de contencios constituțional, în ceea ce privește critica autoarei prezentei excepții de neconstituționalitate în sensul că s-ar crea o „discriminare pe verticală”, dat fiind că la această taxă nu sunt ținute și „agenții economici” care intervin în lanțul de distribuție a medicamentelor, această critică nu poate fi reținută, întrucât, pe de o parte, distribuitorii, și farmaciile nu sunt beneficiari ai autorizațiilor de punere pe piață a medicamentelor, ci simpli prestatori de servicii pentru care sunt îndreptățiți la încasarea unui tarif, iar, pe de altă parte, aceștia sunt supuși sistemului fiscal general, respectiv plata taxei pe valoarea adăugată sau impozitul pe profit.

Totodată, în ceea ce privește pretinsa discriminare între „agenții economici” implicați în comercializarea medicamentelor, respectiv deținătorii de autorizații de punere pe piață și ceilalți „agenți economici” din lanțul de distribuție, cum ar fi distribuitorii, farmaciile sau spitalele private, Curtea observă că această critică tinde spre modificarea și completarea prevederilor legale existente, în sensul ca plata contribuției clawback să cadă și în sarcina altor „agenți economici” din lanțul de distribuție a medicamentelor.

Or, pe de o parte, taxa de clawback este o taxă parafiscală, stabilită potrivit prevederilor art. 139 alin. (1) din Constituție, în virtutea căroră „*impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege*”. Așadar, taxele parafiscale reprezintă o categorie distinctă, specială, de venituri care sunt legal dirijate

în beneficiul instituțiilor și/sau organismelor cărora statul consideră oportun să le asigure realizarea, pe această cale, a unor venituri complementare.

Ca atare, este dreptul exclusiv al legiuitorului să stabilească plătitorii taxelor parafiscale, în speță ai taxei de clawback, respectiv agenții economici care sunt vizați în mod expres de reglementările Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011.

Pe de altă parte, Curtea observă că prevederile criticate au fost edictate în virtutea prevederilor art. 61 din Constituție, potrivit căroră „*Parlamentul este [...] unica autoritate legiuitoare a țării*”, coroborate cu cele ale art. 115 referitoare la delegarea legislativă, astfel încât modificarea, completarea ori abrogarea normelor juridice constituie atribuții exclusive ale acestuia. Ca atare, în temeiul art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”, critica de neconstituționalitate din această perspectivă urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

V. Având în vedere cele prezentate mai sus, precum și faptul că, în prezenta cauză, încheierea de sesizare a Curții Constituționale este din 23 ianuarie 2013, dată anterioară pronunțării și publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 39 din 5 februarie 2013 în Monitorul Oficial al României, precum și faptul că, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, conform căroră „*nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3¹, cu referire specială la sintagma „*care include și taxa pe valoarea adăugată*” din cuprinsul art. 3¹ alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011, astfel cum a fost completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2011 urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a celorlalte prevederi ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011, aceasta urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor privind sintagma „*care include și taxa pe valoarea adăugată*” din cuprinsul art. 3¹ alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011, astfel cum a fost completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2011, excepție ridicată de Societatea Comercială „Labormed Pharma” — S.A., cu sediul în București, în Dosarul nr. 6.925/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

II. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a celorlalte dispoziții ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unei contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, excepție ridicată de aceeași autoare în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 mai 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochînțu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 250

din 21 mai 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) lit. b), art. 7 și art. 8 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) coroborat cu art. 7 și art. 1 alin. (1) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, excepție ridicată de Lidia Iulia Bleoancă în Dosarul nr. 4.547/229/2012 al Tribunalul Ialomița și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 129D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 37R din 21 ianuarie 2013, astfel cum a fost completată prin Decizia civilă nr. 142/R din 18 februarie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 4.547/229/2012, **Tribunalul Ialomița a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) coroborat cu art. 7 și art. 1 alin. (1) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România**, excepție ridicată de Lidia Iulia Bleoancă într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții, reglementată prin dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 15/2002.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile criticate sunt neconstituționale, respectiv prin faptul că responsabilitatea deținerii rovinietei valabile revine în exclusivitate utilizatorului. Astfel, utilizatorul este contravenient chiar dacă nu el conduce automobilul fără rovinietă, instituindu-se o formă de răspundere penală pentru fapta altei persoane, ceea ce contravine art. 23 din Constituție, întrucât răspunderea este personală, iar nu pentru fapta altuia.

Tribunalul Ialomița opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, având în vedere

jurisprudența Curții Constituționale în materie. Totodată, arată că, în ceea ce privește art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, utilizator este și persoana fizică ce folosește vehiculul în baza unui drept legal, iar în cazul schimbării utilizatorului vehiculului trebuie informată Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România, în vederea operării modificării în baza de date, astfel cum este și în cazul schimbării numărului de înmatriculare al vehiculului.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale, menționând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 8 alin. (1) coroborat cu art. 7 și art. 1 alin. (1) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2002, cu modificările și completările ulterioare. În realitate, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1) lit. b), art. 7 și art. 8 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, care au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (1) lit. b): „(1) În înțelesul prezentei ordonanțe, termenii și expresiile de mai jos se definesc după cum urmează: [...]

b) utilizatori — persoanele fizice sau juridice înscrise în certificatul de înmatriculare, care au în proprietate sau care, după caz, pot folosi în baza unui drept legal vehicule înmatriculate în România, denumite în continuare utilizatori români, respectiv persoanele fizice ori juridice înscrise în certificatul de înmatriculare, care au în proprietate sau care,

după caz, pot folosi în baza unui drept legal vehicule înmatriculate în alte state, denumite în continuare utilizatori străini.”

— Art. 7: „*Responsabilitatea achitării tarifului de utilizare și a deținerii rovinietei valabile, precum și a achitării tarifului de trecere sau a tarifului de concesiune revine în exclusivitate utilizatorilor români, iar în cazul utilizatorilor străini, aceasta revine în exclusivitate conducătorului auto al vehiculului.*”

— Art. 8 alin. (1): „*(1) Fapta de a circula fără a deține rovinietă valabilă constituie contravenție continuă și se sancționează cu amendă.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (1), (8), (11) și (12) cu privire la libertatea individuală.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 a introdus tariful de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România pentru toate vehiculele înmatriculate și pentru toți utilizatorii români și străini, structurat în funcție de perioada de parcurs și staționare, încadrarea în clasa de emisii poluante, masa totală maximă autorizată și numărul de axe, după caz, ca urmare a transpunerii Directivei 1999/62/CE a Parlamentului European și a Consiliului Uniunii Europene din 17 iunie 1999 de aplicare a taxelor la vehiculele grele de marfă pentru utilizarea anumitor infrastructuri, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L nr. 187/42 din 20 iulie 1999, în ceea ce privește tarifarea utilizării infrastructurii de transport rutier.

Art.1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 se referă la termenii și expresiile utilizate de acest act normativ, sens în care le definește. Astfel, la art. 1 alin. (1) lit. b) definește termenul de „*utilizator*”, în înțelesul acestei ordonanțe, ca fiind persoanele fizice sau juridice înscrise în certificatul de înmatriculare, care au în proprietate sau care, după caz, pot folosi în baza unui drept legal vehicule înmatriculate în România — utilizatori români, respectiv persoanele fizice ori juridice înscrise în certificatul de înmatriculare, care au în proprietate sau care, după caz, pot folosi în baza unui drept legal vehicule înmatriculate în alte state — utilizatori străini.

De asemenea, potrivit art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, responsabilitatea achitării tarifului de utilizare și a deținerii rovinietei valabile, precum și a achitării tarifului de trecere sau a tarifului de concesiune revine în exclusivitate

utilizatorilor români, iar în cazul utilizatorilor străini, aceasta revine în exclusivitate conducătorului auto al vehiculului, constituind contravenție continuă fapta de a circula fără a deține rovinietă valabilă, care se sancționează cu amendă, astfel cum prevede art. 8 alin. (1) din același act normativ.

2. Autoarea prezentei excepții de neconstituționalitate este nemulțumită de faptul că responsabilitatea, respectiv sancțiunea pentru nerespectarea obligativității deținerii unei roviniete pentru circulația pe rețeaua de drumuri naționale din România aparține utilizatorului, chiar dacă acesta nu este cel care a condus autovehiculul pe drumurile publice.

Această critică nu poate fi reținută, întrucât, pe de o parte, certificatul de înmatriculare al autovehiculului este acel act în baza căruia autovehiculul poate circula legal pe drumurile publice, astfel încât se poate prezuma, cum de altfel reiese și din textul criticat, că autovehiculul se află în proprietatea persoanei sau, după caz, în folosința persoanei înscrise în acest certificat.

Pe de altă parte, nicio normă legală nu interzice încredințarea spre folosință a autovehiculului unei alte persoane, cu singura condiție să posede permis de conducere valabil pentru categoria respectivă de autovehicul. În acest din urmă caz, persoana înscrisă în certificatul de înmatriculare își asumă întreaga responsabilitate, inclusiv riscul ca autovehiculul să fie folosit și pe rețeaua de drumuri naționale, unde deținerea unei roviniete este obligatorie, așa încât vina de a nu deține rovinietă îi aparține.

Totodată, deținătorul, respectiv proprietarul autovehiculului sau, după caz, cel care folosește în mod legal autovehiculul, se poate îndrepta printr-o acțiune în regres împotriva persoanei căreia i-a fost încredințat autovehiculul, dacă aceasta a depășit termenii și condițiile în care i-a fost încredințat autovehiculul și a circulat pe rețeaua de drumuri naționale fără rovinietă valabilă. În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu Decizia nr. 623 din 12 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 23 iulie 2012.

3. Față de cele prezentate, Curtea constată că prevederile art. 1 alin. (1) lit. b), art. 7 și art. 8 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România nu conțin norme contrare dispozițiilor constituționale privind libertatea individuală, iar excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Lidia Iulia Bleoancă în Dosarul nr. 4.547/229/2012 al Tribunalului Ialomița și constată că dispozițiile art. 1 alin. (1) lit. b), art. 7 și art. 8 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Ialomița și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 mai 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioanița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 289

din 23 mai 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 alin. (1)—(3)
din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 alin. (1)—(3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Ioan Piticar și Rodica Piticar în Dosarul nr. 16.689/302/2012 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă și care constituie obiectul Dosarului nr. 138D/2013 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde personal autorul excepției, Ioan Piticar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea excepției, pentru motivele invocate în fața instanței de judecată, sens în care depune note scrise la dosar în numele său și al autorului Rodica Piticar.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, respectiv deciziile nr. 42/2005 și nr. 1.562/2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 februarie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 16.689/302/2012, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 alin. (1)—(3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Ioan Piticar și Rodica Piticar într-o cauză ce are ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile de lege criticate contravin principiului separației puterilor în stat, prin atribuirea de atribuții/competențe pur fiscale puterii judecătorești. Consideră că instrumentul taxelor, folosit de judecătorii instanțelor în dorința de blocare a consumatorilor justițiabili la accesul neîngrădit la instanță, este neconstituțional.

Mai arată că între puterea legiuitoare și puterea judecătorească există un conflict constituțional de natură judiciară, generat de refuzul repetitiv al judecătorilor în aplicarea legii, cu vătămarea intereselor judiciare ale consumatorilor, prin respingerea ca netimbrată a acțiunii, dar și a intereselor financiare ale acestora, prin îmbogățirea fără just temei a bugetului de stat.

Judecătoria Sectorului 5 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, critica autorilor având în vedere, în realitate, modalitatea în care sunt interpretate și aplicate dispozițiile de lege criticate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care arată că cetățenii sunt obligați să contribuie prin impozite și taxe, stabilite în condițiile legii, pentru cheltuielile publice ocazionate de realizarea actului de justiție. În același timp, determinarea de către instanță a valorii taxei judiciare de timbru nu semnifică exercitarea de către aceasta a unor activități fiscale de administrare și colectare a taxelor judiciare de timbru, ci îndeplinirea unei atribuții conexe înfăptuirii justiției.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 18 alin. (1)—(3) din Legea nr. 146/1997 sunt constituționale. Arată în acest sens că normele legale privind cuantumul taxelor judiciare și regulile de procedură în materia contestării acestuia sunt instituite de legiuitor în condițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, fără a constitui o imixtiune în sfera atribuțiilor fiscale. Invocă jurisprudența Curții Constituționale, respectiv deciziile nr. 594/2006, nr. 808/2009, nr. 1.668/2009 și 832/2012.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 18 alin. (1)—(3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 26 mai 2004, cu următorul cuprins: „(1) *Determinarea cuantumului taxelor judiciare de timbru se face de către instanța de judecată sau, după caz, de Ministerul Justiției.*

(2) *Împotriva modului de stabilire a taxei judiciare de timbru se poate face cerere de reexaminare, la aceeași instanță, în termen de 3 zile de la data la care s-a stabilit taxa sau de la data comunicării sumei datorate.*

(3) *Cererea se soluționează în camera de consiliu de un alt complet, fără citarea părților, prin încheiere irevocabilă*”.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) privind separația și echilibrul puterilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 42 din 27 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 206 din 10 martie 2005, aceasta a statuat că nu poate fi reținută critica referitoare la încălcarea principiului separației puterilor, argumentată pe baza unei pretinse imixțiuni a instanțelor de judecată în activitatea de legiferare. Curtea a apreciat o astfel de susținere ca fiind „cel puțin hazardată dacă se are în vedere că ceea ce se consideră a fi, în această materie, un viciu de constituționalitate se subsumează competenței generale a instanțelor judecătorești de aplicare a legii la situații concrete. Or, așa fiind, dacă s-ar accepta susținerea autorului excepției, s-ar putea conchide că activitatea puterii judecătorești constituie o imixtiune în actul de legiferare și, pe cale de consecință, o încălcare a principiului separației puterilor. În realitate, reglementarea în cauză, în concordanță cu reglementarea de drept comun, consacrand competența instanțelor judecătorești în termenii în care o face, departe de a contraveni principiului separației puterilor, îi dă expresie”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioan Piticar și Rodica Piticar în Dosarul nr. 16.689/302/2012 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă și constată că dispozițiile art. 18 alin. (1)—(3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 mai 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 294

din 23 mai 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 alin. 2 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Vasile Hrestic în Dosarul nr. 29.715/245/2012 al Judecătoriei Iași — Secția penală și care constituie obiectul Dosarului nr. 159D/2013 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece, în realitate, autorul solicită modificarea legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 februarie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 29.715/245/2012, **Judecătoria Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor 64 alin. 2 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Vasile Hrestic într-o cauză ce are ca obiect infracțiunile de „furt calificat” și „tentativă la infracțiunea de furt calificat”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că la dosarul cauzei se află două mijloace de probă ilegale prin raportare la prevederile art. 92 alin. 1 din Codul de procedură penală, fapt ce contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (1), (2) și (3), art. 23 alin. (1), (9) și (10), art. 24 alin. (1). Arată că dispozițiile de lege criticate nu conțin o „bază legală” prin care mijloacele de probă ilegale să fie înlăturate.

Judecătoria Iași — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul art. 64 alin. 2 din Codul de procedură penală este în concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, sens în care arată că problema ridicată de autorul excepției este una de interpretare și de aplicare a legii, iar nu una de constituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 64 alin. 2 din Codul de procedură penală sunt constituționale, sens în care arată că prevederile art. 68 din același cod stabilesc criteriile care permit reprezentarea clară a mijloacelor de probă ilegale menționate de legiuitor în textul de lege criticat. Mai arată că aprecierea fiecărei probe se face de organul de urmărire penală sau de instanța de judecată în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului, și nu va ține cont de

acelea care au fost obținute în mod ilegal. De asemenea, apreciază că instanța de contencios constituțional nu are posibilitatea de a modifica sau completa prevederile supuse controlului de constituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 64 alin. 2 din Codul de procedură penală, astfel cum a fost completat prin Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003, cu următorul conținut: *„Mijloacele de probă obținute în mod ilegal nu pot fi folosite în procesul penal.”*

Autorul excepției susține că textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție, art. 23 alin. (1), (9) și (10) referitor la libertatea individuală și ale art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că argumentele autorului excepției privesc în principal aplicarea și interpretarea legii de către instanța de judecată, aspect ce excedează controlului de constituționalitate.

În același timp, critica autorului constă într-o veritabilă propunere de modificare și completare a legii de către Curtea Constituțională, bazată pe invocarea lipsei de claritate a dispozițiilor criticate, precum și pe faptul că acestea nu sunt suficient de detaliate, având un sens prea general. În conformitate cu prevederile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, însă, aceasta *„se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”*. Pentru aceste motive, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Față de considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Vasile Hrestic în Dosarul nr. 29.715/245/2012 al Judecătoria Iași — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoria Iași — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 23 mai 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN

pentru modificarea art. 1 din Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.389/2012 privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița „Butterfly” din localitatea Voluntari

Având în vedere prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare, ținând cont de dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 1.258/2005 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare al Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar (ARACIP), cu modificările ulterioare, luând în considerare dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 22/2007 pentru aprobarea Metodologiei de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație, având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 21/2007 privind aprobarea Standardelor de autorizare de funcționare provizorie a unităților de învățământ preuniversitar, precum și a Standardelor de acreditare și de evaluare periodică a unităților de învățământ preuniversitar, luând în considerare prevederile Ordinului ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.389/2012 privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița „Butterfly” din localitatea Voluntari, în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 185/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale,

ministrul educației naționale emite prezentul ordin.

Art. I. — Articolul 1 din Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.389/2012 privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița „Butterfly” din localitatea Voluntari, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 624 din 30 august 2012, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — Se acordă acreditarea pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița «Butterfly» cu sediul în localitatea Voluntari, str. Drumul Potcoavei nr. 59, județul Ilfov, pentru nivelul de învățământ «preșcolar», limba de predare «română», program «normal și prelungit».

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației naționale,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

București, 27 iunie 2013.
Nr. 3.980.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

